

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **I. M.**, narozený „X“,
státní příslušnost Kosovská republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2018, č. j. MV-34392-4/SO-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2018, č. j. MV-34392-4/SO-

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2018, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 2. 2018, č. j. OAM-752-33/ZR-2017, jímž byla podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu, neboť byl zařazen do informačního systému smluvních států (dále jen „SIS“), a příslušný orgán, který jej zařadil do tohoto systému, poskytl dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení bylo shledáno, že trvá důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Současně byla žalobci ve smyslu § 87l odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta 30 dnů od právní moci daného rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Žalobce se pak v podané žalobě domáhal též přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

1. Žalobce v žalobě předně namítl, že žalovaný zásadním způsobem porušil povinnosti odvolacího orgánu, když jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícím nároky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Žalovaný dle žalobce též opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Rovněž tak byla žalovaným porušena ustanovení stanovující podmínky pro výkon jeho činnosti, zejména tedy § 2 a § 4 odst. 1 správního řádu.
2. Dále žalobce uvedl, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nedostatečně posoudil otázku týkající se závažného narušení veřejného pořádku. Správní orgány přitom daný neurčitý pojem nesprávně interpretovaly. K výkladu pojmu veřejný pořádek v kontextu cizineckého práva pak žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU, dle které správní orgány musí prokázat, v čem konkrétně spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Podle žalobce ani odsouzení za trestný čin, ani za zvlášť závažný zločin, samo o sobě bez dalšího ještě neodůvodňuje použití výhrady veřejného pořádku. Žalobce poté upozornil na skutečnost, že k jeho odsouzení ve Švýcarsku došlo už v roce 2011, a tudíž se nejedná o aktuální okolnost, přičemž v České republice má trestní rejstřík bez záznamu.
3. Žalovaný pak podle žalobce způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i z důvodu, že dostatečně neposoudil přiměřenost zásahu do jeho rodinného a soukromého života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tak rezignovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí na jeho osobu, jakož i na jeho rodinné příslušníky. Na území České republiky má žalobce vytvořeno veškeré zázemí a žije zde i jeho dcera S. M., narozená X, občanka České republiky, o kterou žalobce pečuje a vyživuje ji. Jeho vazba na dceru je silná, žalobce jí též přispívá na studium a živobytí. Správní orgány ji však nevyslechly ani nezpracovaly stanovisko Orgánu sociálně-právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“) k její osobě. Žalobce také vlastní na území České republiky dvě nemovitosti. V České republice žalobce žije již od roku 1987 (povolení k trvalému pobytu má od roku 1993), a je tedy plně integrován do společnosti, přičemž ovládá i český jazyk. Vyjma dcery zde má žalobce i dva bratry, kteří v České republice pobývají na základě povolení k trvalému pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně vyslovil, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž odmítl námitky uvedené v žalobě a v podrobnostech odkázal právě na obsah správních rozhodnutí ve spojení se spisovým materiálem.

Replika žalobce

5. Žalobce v podané replice úvodem zopakoval žalobní argumentaci, přičemž dále konstatoval, že napadené rozhodnutí nereflektuje specifické okolnosti případu, zejména vztah žalobce s jeho dcerou, ale i s jeho bývalou partnerkou (tj. matkou dcery). V této souvislosti dále poukázal nejen na hledisko ekonomické, ale i sociální – tj. otcovský vzor. Žalovaný pak dle názoru žalobce neopatřil ve věci řadu podkladů a s existujícími skutečnostmi se ani argumentačně nevypořádal.

Ústní jednání soudu

6. Při jednání soudu dne 9. 6. 2021 právní zástupkyně žalobce setrvala na podané žalobě.
7. Při tomtéž jednání pověřená pracovnice žalovaného odkázala na dosavadní vyjádření ve věci a navrhla žalobu zamítnout. K tomu dále doplnila, že se žalovaný zabýval přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, a to vzhledem ke všem skutečnostem, které mu byly známy. Žalobce sám ke svému rodinnému životu v odvolání nic neuváděl, přičemž žalovaný v takových případech nemá povinnost aktivně zjišťovat okolnosti jeho soukromého a rodinného života, jak ostatně plyne i z judikatury Nejvyššího správního soudu. Pokud byl žalobce sám ve správním řízení nečinný, nelze to vytýkat žalovanému.
8. Soud provedl podle § 52 odst. 1 s. ř. s. dokazování listinami předloženými žalobcem, a to dopisem dcery žalobce S. M., rodným listem dcery žalobce S. M., výpisem z katastru nemovitostí ke dni 16. 5. 2018 (LV „X“ a LV „X“ v kat. úz. „X“) a čestným prohlášením bývalé manželky žalobce. Z dopisu dcery žalobce S. M. přitom vyplývá, že je s ní žalobce v kontaktu, přičemž je pro ni životní oporou a podporuje ji také finančně. Z rodného listu S. M. je současně najisto postaveno, že právě žalobce je jejím otcem. Blízký vztah mezi S. M. a žalobcem, jakož i finanční podpora dcery ze strany otce, se poté uvádí též v čestném prohlášení bývalé manželky žalobce. Z výpisu z katastru nemovitostí ke dni 16. 5. 2018, konkrétně z LV „X“ a LV „X“ v kat. úz. „X“, plyne, že žalobce od roku 2005 vlastní byt v obci X a dva pozemky s druhovým zařazením jako trvalý travní porost v obci X.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

10. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným přitom byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Žalobci bylo dle výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky uděleno povolení k trvalému pobytu jako rodinnému příslušníkovi občana EU za účelem společného soužití rodiny na území České republiky naposledy dne 17. 5. 2004 (poprvé dne 12. 10. 1993). Policejní prezidium České republiky, odbor mezinárodní policejní spolupráce, poté dne 15. 2. 2017 informovalo správní orgán I. stupně o skutečnosti, že SIRENE Švýcarsko k výše jmenovanému žalobci sdělilo, že byl rozsudkem Vrchního soudu v kantonu Thurgau ze dne 24. 1. 2011 odsouzen k 8 rokům odnětí svobody pro opakované krádeže, páchané převážně v rámci organizované skupiny, dále pro poškozování majetku, nedovolený vstup na cizí pozemek a porušování švýcarského zákona o střelných zbraních. Zákaz vstupu na území Švýcarska byl žalobci udělen dne 3. 9. 2013 s platností na neomezenou dobu. Vložením žalobce do SIS pak švýcarské orgány vyjádřily snahu zabránit žalobci v pobytu v zemích Schengenu. Součástí spisové dokumentace je poté i shora odkazovaný rozsudek Vrchního soudu v kantonu Thurgau ze dne 24. 1. 2011, z něhož se konkrétně podává, že žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 8 let, když jeho odvolání bylo shledáno nedůvodným, a to za opakované krádeže, provedené z větší části za účelem zisku a v organizované skupině, dále za opakované poškozování věcí, z větší části provedené ve větším rozsahu, opakované narušování domovní svobody a porušování zákona o zbraních. Dle odůvodnění nadepsaného rozsudku mu předmětná vloupání do bytů přinesla velký zisk (cca 500 000 švýcarských franků), ze kterého pak pokrýval vlastní obživu a obživu celé své rodiny, jakož i financoval hazardní hry a splácel vzniklé dluhy. Žalobci bylo též uloženo zaplatit na nákladech vyšetřování a trestního řízení celkem částku 119 112,10 švýcarských franků. V odkazovaném rozsudku se též výslovně uvádí, že trest plně odpovídá zavinění žalobce, s ohledem na jím poškozené chráněné zájmy, zavrženíhodnost jeho jednání, pohnutky a cíle. Konstatováno je zde i dřívější odsouzení žalobce Okresním soudem v Görlitz (Spolková republika Německo) ze dne 28. 2. 2007 pro nepovolený vstup po deportaci a nepovolený pobyt po deportaci, za což byl žalobci uložen trest odnětí svobody v délce 12 měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu v délce 3 let. Z obžalovacího spisu státního zastupitelství Thurgau ze dne 4. 1. 2010 zároveň plyne, že žalobce na území Švýcarska spáchal několik sérií trestných činů, a to v letech 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007 a 2008, přičemž tak bylo předmětem obžaloby, na jejímž základě byl následně odsouzen, celkem 11 sérií a 392 jednotlivých skutků trestné činnosti žalobce. Žalobce byl pak dne 4. 4. 2008 zadržen v České republice, umístěn do vydávací vazby a poté předán k trestnímu řízení do Švýcarska.
12. Na základě těchto zjištění tak bylo dne 20. 3. 2017 s žalobcem zahájeno správní řízení z moci úřední o zrušení povolení k trvalému pobytu. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 2. 6. 2017 je dále zřejmé, že žalobce na území České republiky žije od roku 1988, je rozvedený a má zde dceru S. M., nar. „X“, která žije s matkou ve „X“. S dcerou má žalobce dle svých slov výborný vztah, platí jí 4 000 Kč měsíčně a podílí se i na dalších jejích Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nákladech na život. Vídají se téměř každý den. Žalobce též uvedl, že má přítelkyni, ale nežije s ní ve společné domácnosti. Ve výkonu trestu v zahraničí žalobce strávil 5 a půl roku. V České republice s ním však trestní řízení vedeno nebylo. Ke svým ekonomickým vazbám na Českou republiku žalobce vypověděl, že je OSVČ, přičemž provozuje se společníkem prodejnu kebabu ve X. Jiné pro daný případ důležité okolnosti, které nebyly do dne výsledku žalobce objasněny, tento uvést nechtěl. Z výpisu z živnostenského rejstříku ze dne 5. 6. 2017 poté plyne, že žalobce má dvě živnostenská oprávnění – 1) hostinská činnost a 2) výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, obor velkoobchod a maloobchod, která má však od 4. 3. 2015 do 4. 3. 2025 přerušena. Zprávou OSSZ Děčín ze dne 12. 6. 2017 bylo současně doloženo, že žalobce není v dotčené evidenci veden jako OSVČ. Ve spisu je též založen úřední záznam Policie České republiky ze dne 11. 6. 2017 o pobytové kontrole žalobce, z něhož je seznatelný popis místa pobytu žalobce, avšak tento se zde ve dnech 8. 6. 2017, 9. 6. 2017 a 11. 6. 2017 nenacházel. Podle osob žijících v místě pobytu žalobce se měl tento v danou dobu dlouhodobě nacházet mimo Českou republiku, resp. v zemi svého původu. Obsahem spisové dokumentace je pak i zpráva Městského úřadu Rumburk, odboru sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 22. 6. 2017, o prošetření poměrů S. M., narozené „X“, z níž se podává, že dcera žalobce žije v rodinném domě s matkou, která zde provozuje obchod. V předmětném domě má shora jmenovaná plně vybavený vlastní pokoj. Konstatováno je dále to, že dcera žalobce již dokončila povinnou školní docházku a nastoupila v X na učební obor kadeřnice (ve školním roce 2016/2017), kde je také na internátu. Prospěch má dobrý - postoupila do druhého ročníku. Její matka výchovné problémy neuváděla. V X pak dcera žalobce chodí 1x týdně na box. S žalobcem se vídá a volají si. Žalobce dle zjištění nadepsaného správního orgánu bydlí ve „X“ a s dcerou jsou tak v kontaktu nepravidelně. Stýkají se však normálně, přičemž jí žalobce koupil nad rámec běžného výživného i mobilní telefon nebo oblečení. Výživné hradí žalobce 1x ročně v nepravidelných částkách. Žalobce též dle daného sdělení bere svoji dceru každý rok na týden do Kosovské republiky, kde mají příbuzné.

13. Následně byl žalobce ve věci vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, což také dne 3. 8. 2017 učinil (resp. jeho právní zástupce). V řešeném případě poté bylo dne 4. 9. 2017 vydáno správním orgánem I. stupně rozhodnutí, jímž byla platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zrušena a ve smyslu § 87l odst. 3 téhož zákona byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Nadepsané rozhodnutí nicméně bylo k odvolání žalobce dne 23. 11. 2017 žalovaným zrušeno a věc byla správnímu orgánu I. stupně vrácena k novému projednání. Důvodem zrušení shora uvedeného prvostupňového rozhodnutí bylo, že správní orgán I. stupně přezkoumatelným způsobem nepoměřil, zda předchozí chování žalobce způsobilo, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
14. Dne 24. 1. 2018 byly Policejním prezidiem České republiky, odborem mezinárodní policejní spolupráce, sděleny správnímu orgánu I. stupně doplněné informace od SIRENE Švýcarsko týkající se již dříve rekapitulovaného odsouzení žalobce, přičemž se zde mj. uvádí, že žalobce byl z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn dne 3. 9. 2013 a téhož dne mu byl vydán zákaz vstupu kantonem Thurgau (tj. rozhodnutí o správním vyhoštění), a to na dobu neurčitou. Zbývající délka trestu činí 941 dnů a zkušební doba

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

byla stanovena do dne 1. 4. 2016. Zákaz vstupu na území schengenského prostoru byl současně vložen do SIS, a tudíž bylo stanovisko švýcarského orgánu vydávajícího předmětný zákaz vstupu na území jasně projeveno. Vydávající orgán si tedy nepřejí, aby žalobce pobýval na území schengenského prostoru, přičemž se staví záporně i k vydání povolení k trvalému pobytu, resp. jakéhokoliv oprávnění k pobytu, které by žalobci umožňovalo vstup a pobyt na území Schengenu. Žalobce byl poté v projednávaném případě znovu vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, což dne 5. 2. 2018 také učinil (resp. jeho právní zástupce).

15. Dne 19. 2. 2018 poté vydal správní orgán I. stupně již shora rekapitulované rozhodnutí č. j. OAM-752-33/ZR-2017, jímž byla podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky. O podaném odvolání následně rozhodl žalovaný dne 9. 5. 2018 rozhodnutím č. j. MV-34392-4/SO-2018 tak, že toto zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
16. Soud se v projednávaném případě nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to zvláště v kontextu žalobcem tvrzeného nedostatku důvodů rozhodnutí v části hodnocení otázky týkající se závažného narušení veřejného pořádku ze strany žalobce a dále i přiměřenosti učiněného rozhodnutí ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu.
17. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
18. S odkazem na shora citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
19. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Jak ostatně Nejvyšší Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správní soud konstatoval ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25: „Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně.“

20. Vycházejí ze shora uvedeného je pak ve věci třeba konstatovat, že z napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se též podává, proč žalovaný považuje námitky žalobce za liché a mylné, a to zejména ve vztahu k žalobcem sporované interpretaci a aplikaci pojmu závažného porušení veřejného pořádku, jakož i přiměřenosti učiněného rozhodnutí ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. K tomu je možno odkázat zejména na str. 3 až 8 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný právě otázkou naplnění podmínek § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců obsáhle zabýval, a to i v kontextu odvolacích námitek žalobce. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je současně zřejmý též odkaz na rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části hodnocení přiměřenosti učiněného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce, když v tomto ohledu žalobcem nebylo v rámci podaného odvolání nic namítáno. Z hlediska ekonomie řízení přitom nebyl takový postup vyloučen, jak ostatně plyne z výše odkazované konstantní judikatury.
21. Jinými slovy, v projednávaném případě lze z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí zcela přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešil. Stejně tak je možné hodnotit i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které nadepsaným judikатурním požadavkům stran přezkoumatelnosti správního rozhodnutí odpovídá. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s jeho vlastními závěry, resp. správního orgánu I. stupně, o důvodech, pro které bylo rozhodnuto o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Žalobce tedy polemizuje s konkrétními závěry správních orgánů ve věci, když namítá nesprávnost aplikace dotčeného ustanovení zákona o pobytu cizinců, což však samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou samotné přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti. Předmětná námitka proto byla soudem shledána za nedůvodnou.
22. Zdejší soud dále zdůrazňuje, že žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které stanoví, že „*ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, a je zařazen do informačního systému smluvních států, a příslušný orgán, který držitele povolení k trvalému pobytu do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života*“. Na projednávanou věc lze též vztáhnout čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, podle něhož „*opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná“.

23. Ve shora citovaném § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců jsou tedy obsaženy dva neurčité právní pojmy, a to „důvodné nebezpečí“ a „závažné narušení veřejného pořádku“. Výkladem pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, v němž vyslovil následující právní závěry: „I. Při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. II. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci“. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v nadepsaném usnesení současně vyhodnotil, že „skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR. Natož aby takové jednání samo o sobě představovalo důvody pro tak vážný zásah do práv jedince, jako je vyhoštění z území, a to v situaci, kdy se jedná o rodinného příslušníka občana EU, resp. rodinného příslušníka občana. Na druhou stranu se rozšířený senát nemůže ztotožnit se závěrem pátého senátu učiněným v jeho rozsudku č. j. 5 As 51/2009-68, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat pouze takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsáno v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně“ (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 As 274/2016-42, či ze dne 14. 9. 2017, č. j. 1 As 173/2017-39).
24. V kontextu nyní projednávaného případu je pak soud s ohledem na shora citované judikaturní závěry přesvědčen o tom, že pojem „závažným způsobem narušit veřejný pořádek“ užitý v § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je nutno posuzovat obdobně jako tentýž důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) téhož zákona, tj. že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Ostatně, výše uvedený výklad předmětného pojmu plně koresponduje i s interpretací samotného žalobce, jak se tato podává z obsahu žaloby.
25. Jelikož se v § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců hovoří též o „důvodném nebezpečí“, nestačí ke zrušení povolení k trvalému pobytu dle tohoto ustanovení prokázat, že žalobce v minulosti narušil veřejný pořádek závažným způsobem, ale je také nutno, aby správní orgány učinily úvahu, zda informace, které o žalobci opatřily, jsou způsobilé založit důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl veřejný pořádek narušit závažným způsobem v budoucnu. I v takovém případě je nicméně třeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci, přičemž jen pouhý Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

fakt odsouzení nepostačuje. Dle hodnocení zdejšího soudu právě takto správní orgány v posuzovaném případě postupovaly.

26. K tomu soud považuje za vhodné znovu zdůraznit podstatné okolnosti vztahující se k chování žalobce na území Švýcarska, resp. i Spolkové republiky Německo. Žalobce byl ve Švýcarsku odsouzen rozsudkem Vrchního soudu v kantonu Thurgau dne 24. 1. 2011 k trestu odnětí svobody v trvání 8 let, a to za opakované krádeže, provedené z větší části za účelem zisku a v organizované skupině, dále za opakované poškozování věcí, z větší části provedené ve větším rozsahu, opakované narušování domovní svobody a porušování zákona o zbraních. Konkrétně tak žalobce na území Švýcarska spáchal několik sérií trestných činů, a to v letech 2002 až 2008, přičemž bylo předmětem obžaloby celkem 11 sérií a 392 jednotlivých případů trestné činnosti žalobce. Ten byl poté z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn dne 3. 9. 2013, přičemž mu bylo vydáno švýcarským orgánem rozhodnutí o správním vyhoštění, a to na dobu neurčitou. Dále bylo zjištěno, že byl žalobce odsouzen také ve Spolkové republice Německo, přesně Okresním soudem v Görlitz dne 28. 2. 2007, pro nepovolený vstup po deportaci a nepovolený pobyt po deportaci, za což byl žalobci uložen trest odnětí svobody v délce 12 měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu se zkušební dobou v délce 3 let.
27. Soud se poté ve věci shoduje se správními orgány v tom, že informace získané od SIRENE Švýcarsko, popř. od Policejního prezidia České republiky, odboru mezinárodní policejní spolupráce, o tom, že žalobce byl švýcarskými soudy pro nadepsanou trestnou činnost odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody v trvání 8 let, ve spojení s informacemi o protiprávním jednání žalobce, kterého se dopustil ve Spolkové republice Německo, lze vyhodnotit tak, že trvá důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Zejména protiprávní jednání, která žalobce spáchal ve Švýcarsku a za něž byl tamními justičními orgány odsouzen k citelnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody, je třeba bezpochyby vyhodnotit za závažná. Ani role žalobce v rámci předmětné trestné činnosti přitom nebyla nepatrná, když se právě k němu připojovaly další osoby (spolupachatelé). O závažnosti dané trestné činnosti (resp. její nebezpečnosti) pak svědčí i samotný trest odnětí svobody uložený žalobci, přičemž již obecnou a typovou společenskou škodlivost tohoto jednání je nutno hodnotit jako zásadně vysokou, a to zejména ve vztahu k významu chráněných společenských zájmů. To vše přitom žalobce páchal v úmyslu přímém a toliko za účelem dosažení zisku, tj. ze zistných důvodů. Nutno zároveň upozornit, že pro páchání předmětné trestné činnosti bylo zneužito právě i povolení k trvalému pobytu, které žalobci umožňovalo volný pohyb po schengenském prostoru. V této souvislosti je současně třeba zdůraznit, že od páchání další trestné činnosti žalobce neodradilo ani jeho odsouzení Okresním soudem v Görlitz dne 28. 2. 2007, když následně spáchal v období od 20. 4. do 27. 7. 2007, od 27. 9. do 8. 12. 2007 a od 7. 2. do 14. 3. 2008 na území Švýcarska tři série (z celkově jedenácti) dříve popsaných trestných činů (konkrétně případy v pořadí 224 až 392). Žalobce byl přitom povinen po celou dobu svého pobytu na území České republiky, resp. i schengenského prostoru, dodržovat platné zákony, a pokud tak nečinil, musel počítat s tím, že o trvalý pobyt na území České republiky přijde. Jinak řečeno, žalobce si musel plně uvědomovat možné následky svého nezákonného jednání, a to nejen v rovině trestněprávní.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

28. Ze shora uvedeného je tak najisto zřejmé, že se žalobce opakovaně v krátkých časových rozestupech, avšak po značně dlouhé údobí let 2002 až 2008, dopouštěl rozsáhlé trestné činnosti na území dvou států, které jsou členy Schengenu, což tedy nepochybně svědčí pro závěr, že u žalobce na základě skutečných a dostatečně závažných jednání trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Soud proto konstatuje, že správní orgány v daném kontextu nevycházely jen z pouhého faktu odsouzení žalobce, ale komplexně zohlednily veškerá učiněná zjištění, na jejichž základě poté vyslovily i jasné závěry o naplnění podmínek pro aplikaci § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
29. Z dříve popsání chování žalobce je zároveň naprosto zjevný jeho minimální respekt k zákonům smluvních států schengenského prostoru (nadto v rovině trestněprávní). Nadepsané informace o opakovaném porušování veřejného pořádku na území několika smluvních států jsou tudíž zcela jistě způsobilé založit důvodné nebezpečí, že žalobce závažným způsobem naruší veřejný pořádek, neboť dokládají jeho dlouhodobou neúctu k veřejnému právu a pořádku smluvních států Schengenu. Soud současně považuje informace získané od Švýcarska za dostatečně aktuální pro závěr o důvodnosti obavy, že v případě žalobce nadále trvá nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce byl z výkonu trestu odnětí svobody ve Švýcarsku podmíněně propuštěn dne 3. 9. 2013, přičemž na základě informací od SIRENE Švýcarsko bylo dne 20. 3. 2017 s žalobcem zahájeno předmětné řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. S ohledem na veškeré dříve rekapitulované okolnosti věci - zejména značný rozsah spáchané trestné činnosti v organizované skupině - tak nelze hovořit o tom, že by protiprávní jednání žalobce, kterého se dopouštěl po údobí 7 roků, nebylo možno pro vyhodnocení potenciálního důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, považovat za aktuální. Je přitom naprosto neakceptovatelné, aby žalobce jako cizinec, kterému byl umožněn trvalý pobyt na území České republiky, páchal takto závažnou trestnou činnost, aniž by na tuto nebylo ze strany státních orgánů důrazně reagováno. Žije-li totiž cizinec na území státu, resp. v rámci společenství, jehož není občanem, musí počítat s tím, že jednání směřující proti právem chráněným zájmům tohoto státu (popř. společenství smluvních států), bude mít za následek ztrátu jeho pobytového oprávnění. Správní orgány tak v řešené otázce uzavřely zcela správně, neboť žalobce se staví k právním hodnotám chráněným nejen v České republice, ale i na území Schengenu, zjevně negativně. Žalobci pak bylo odsuzujícím rozsudkem švýcarského soudu uloženo zaplatit na nákladech vyšetřování a trestního řízení celkem částku 119 112,10 švýcarských franků. Žalobce tedy za daného stavu stíhá povinnost k úhradě značné částky vzniklé v důsledku jím spáchané trestné činnosti, přičemž je však na území České republiky ekonomicky odkázán pouze sám na sebe. Ve věci přitom bylo zjištěno, že právě majetkovou trestnou činností si žalobce zajišťoval prostředky na vlastní obživu a obživu celé své rodiny, jakož i financoval hazardní hry a splácel vzniklé dluhy. Nutno pak v daném ohledu též poukázat na skutečnost, že žalobce jako zdroj své obživy jednoznačně vyslovil, že je OSVČ, přičemž se společníkem provozuje prodej kebabu ve X. Z živnostenského rejstříku ze dne 5. 6. 2017 nicméně vyplynulo, že žalobce má živnostenská oprávnění od 4. 3. 2015 do 4. 3. 2025 přerušena, a tudíž živnostenskou činnost nemůže legálně provozovat. Tato okolnost byla současně podepřena i zprávou OSSZ Děčín, že žalobce není v dotčené evidenci veden jako OSVČ. Žalobcem v průběhu správního řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tvrzený zdroj jeho obživy na území České republiky se tak jeví jako protiprávní (resp. k provozování živnosti - prodeje kebabu - žalobce nedisponuje příslušným oprávněním), a to za situace, kdy jej nepochybně stíhají i značné finanční náklady, jak už bylo shora popsáno.

30. Soud tak v této části uzavřel, že informace k protiprávnímu jednání žalobce získané v rámci konzultačního řízení prostřednictvím SIRENE Švýcarsko a skutečnosti plynoucí z rozsudku švýcarského trestního soudu jsou zcela dostačující pro závěr správních orgánů o tom, že u žalobce existuje důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
31. V této souvislosti soud pro úplnost poukazuje i na to, že dle závěrů rozsudku Soudního dvora EU ze dne 31. 1. 2006 ve věci C-503/03 *Komise Evropského společenství proti Španělskému království* nemůže smluvní stát pořídit záznam do SIS o státním příslušníku třetího státu, dokud nezjistí, že přítomnost této osoby představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen základní zájem společnosti. Soudní dvůr EU přitom již pouhý záznam v SIS o státním příslušníku třetí země považuje za nepřímý důkaz existence, že přítomnost této osoby představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen základní zájem společnosti. Nicméně tento nepřímý důkaz je podle Soudního dvora EU třeba potvrdit informacemi umožňujícími členskému státu, který konzultuje v rámci SIS, aby konstatoval, že přítomnost zúčastněné osoby v tomto prostoru představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen základní zájem společnosti. Podle čl. 25 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) 1987/2006, o zřízení, provozu a využívání SIS druhé generace, dále platí, že v případě pozitivního nálezu záznamu podle článku 24, týkajícího se státního příslušníka třetí země, který požívá práva na volný pohyb v rámci Společenství, členský stát, který záznam používá, konzultuje prostřednictvím své centrály SIRENE a v souladu s ustanoveními uvedenými v příručce SIRENE neprodleně členský stát, jenž záznam pořídil, s cílem neprodleně rozhodnout o opatření, které má být přijato. Z výše uvedeného tedy plyne, že pokud žalovaný vycházel z rozsudku Vrchního soudu v kantonu Thurgau, obžalovacího spisu státního zastupitelství Thurgau a informací získaných prostřednictvím SIS a mezinárodní policejní spolupráce, opatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí. I dle judikatury Soudního dvora EU jsou totiž dodatečné informace zjištěné v rámci konzultačního řízení postačující k potvrzení důvodnosti toho, že přítomnost dotčené osoby v tomto prostoru představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen základní zájem společnosti. Soud proto shrnuje, že správní orgány nepochybily, pokud vyhodnotily popsaná jednání žalobce ve svém souhrnu tak, že v jeho případě trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jejich bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
32. Pro úplnost je pak třeba zmínit, že ani délka pobytu žalobce v České republice nemůže převážit nad negativními okolnostmi jím spáchané závažné trestné činnosti. Zcela nepřipadnou je přitom žalobní argumentace stran toho, že k osobě žalobce nejsou evidovány žádné záznamy o jeho odsouzení pro trestnou činnost na území České republiky. Žalobce páchal trestnou činnost na území Švýcarska (resp. i Spolkové republiky Německo) kontinuálně od roku 2002, a to až do roku 2008, kdy byl vzat do vazby (nejprve do vazby vydávací ve Vazební věznici Litoměřice a následně předán švýcarským trestním Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgánům do vazby vyšetřovací), na kterou pak navázal samotný výkon trestu odnětí svobody ve švýcarské věznici. Podmíněně propuštěn byl poté dne 3. 9. 2013, kdy mu bylo švýcarským orgánem též uloženo správní vyhoštění na dobu neurčitou. Žalobce (jako podmíněně propuštěný se stanovenou zkušební dobou) si tedy byl nepochybně vědom toho, že orgány státu budou najisto činit zjištění ve vztahu k jeho osobě. Zcela logicky tak od jeho podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody není k osobě žalobce orgány České republiky evidováno žádné trestněprávní jednání. Námitky žalobce v tomto směru proto nejsou důvodné.

33. Soud poté k námitce žalobce, že správní orgány nesprávně vyhodnotily otázku dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu. Aktuálně lze upozornit na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2020, č. j. 1 Azs 500/2020-24, v němž se uvádí, že „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadu není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019–37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018–36).“ Upozornit je pak nutno zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, ze kterého plyne i pro nyní posuzovaný případ přílehlavý závěr, že „obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu jejich tvrzení (§ 50 odst. 2 a § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu). Přestože bylo správní řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu dle § 87l zákona o pobytu cizinců zahájeno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, tedy rovněž nepřiměřenost tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života, pokud sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotné žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60). (...) Za situace, kdy správní orgány z jim dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností.“
34. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
35. Povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobce obsahuje již dříve citovaný § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně na str. 5, resp. i z napadeného rozhodnutí na str. 2 až 3 a str. 8, správní orgány se předmětnou otázkou Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nepochybně zabývaly, a to především v kontextu samotným žalobcem označených skutečností, což ostatně plně odpovídá i shora citovaným judikатурním závěrům.

36. Soud k tomu uvádí, že v rámci správního řízení bylo zjištěno, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu na základě sňatku s občankou České republiky již v roce 1993. Současně je však žalobce rozvedený, přičemž má dceru S. M., narozenou „X“, která žije s matkou v obci „X“. Žalobce se s dcerou vídá a jsou i v telefonickém kontaktu. Nad rámec placení běžného výživného ji žalobce též kupuje oblečení a spotřební elektroniku. Žalobce pak s dcerou 1x ročně navštěvují příbuzné v Kosovské republice. K ekonomickým vazbám na Českou republiku sám žalobce uvedl toliko, že zde jako OSVČ provozuje se společníkem prodej kebabu ve X. Dle svého tvrzení má na území České republiky i přítelkyni, se kterou však nežije ve společné domácnosti. V řízení před soudem pak žalobce nově doložil též vlastnictví tří nemovitých věcí, a to bytu a dvou pozemků.
37. Pokud se jedná o délku pobytu žalobce na území České republiky, soud si je plně vědom toho, že žalobce je držitelem pobytového oprávnění na území České republiky již dlouhou dobu, nicméně od roku 2002 se žalobce nepochybně intenzivně pohyboval mezi domovským státem, Českou republikou a dalšími smluvními státy schengenského prostoru, kde se mj. dopouštěl rozsáhlé trestné činnosti, jak už bylo dříve rekapitulováno. Následně byl v roce 2008 vzat do vazby, na kterou navázal výkon trestu odnětí svobody, a to až do září 2013, kdy byl podmíněně propuštěn. Ačkoliv byl tedy žalobce od roku 1993 držitelem pobytového oprávnění pro území České republiky, od roku 2002 udělený trvalý pobyt užíval zvláště pro volný pohyb po schengenském prostoru za účelem páchaní rozsáhlé trestné činnosti, tj. mimo území České republiky, kdy tímto způsobem vedení svého života strávil značnou dobu. V posuzovaném případě proto nelze hovořit o tom, že by se zájmy žalobce v posledních desítkách let soustředily na území České republiky. Jedná-li se dále o tvrzené ekonomické vazby žalobce - živnostenskou činnost, k tomu lze znovu upozornit na skutečnost, že žalobce s ohledem na přerušení jeho živnostenského oprávnění nemůže legálně podnikat jako OSVČ, resp. si zajišťovat obživu jím uvedeným způsobem, přičemž v tomto ohledu nic bližšího nezmínil. Pokud jde o žalobcovo vlastnictví nemovitostí na území České republiky - tj. bytu a dvou pozemků s druhovým zařazením jako trvalý travní porost - od roku 2005, je třeba konstatovat, že realizace vlastnického práva mu bude i nadále umožněna distančně, popř. i návštěvou České republiky. Takový způsob výkonu vlastnického práva přitom žalobci není cizí, neboť se od roku 2002 dopouštěl intenzivní a rozsáhlé trestné činnosti mimo území České republiky, přičemž byl následně od roku 2008 do roku 2013 omezen na svobodě výkonem trestu ve Švýcarsku, a tudíž ani v daném kontextu nelze spatřovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Naprosto obecně pak žalobce popsal vztah s přítelkyní, s níž ani nesdílí společnou domácnost. Tato okolnost tedy svědčí pro závěr o nikoliv pevném, trvalém a hlubokém partnerském vztahu, který by mohl případně znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Žádné další významné kulturní či sociální vazby na Českou republiku přitom žalobce neuvedl.
38. Soud poté stejně jako správní orgány nijak nezpochybňuje fakt, že žalobce má na území České republiky (již zletilou) dceru, občanku České republiky, s níž je v kontaktu a tuto též finančně podporuje. V kontextu učiněného rozhodnutí tedy soud v daném ohledu připouští jistý zásah do práva žalobce na soukromý a rodinný život. Zároveň je však třeba zdůraznit, že ani v takovém případě nejsou žalobce a jeho dcera zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svobod totiž neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z tvrzení žalobce v nyní řešené věci přitom nelze dovodit, že by byla realizace jeho rodinného života v zemi původu (tj. Kosovské republice), kde má své příbuzné a kam pravidelně (i s dcerou) zajiždí, zcela vyloučena, jakkoliv by to jistě pro žalobce (i jeho dceru) znamenalo citelnou životní změnu. Stejně tak je možná realizace rodinného života „na dálku“, zejména prostřednictvím telekomunikačních technologií, vzájemných pravidelných návštěv dcery u žalobce v Kosovské republice, nebo naopak návštěv žalobce u své dcery v České republice. Ostatně tento způsob vedení rodinného života již žalobce s dcerou dlouhodobě praktikují, a není jim tedy cizí, když spolu ve společné domácnosti nežijí. Nutno též k předmětnému vztahu důrazně upozornit na fakt, že se dcera žalobce narodila v roce 2001, přičemž žalobce od roku 2002 až do roku 2008 páchal v zemích schengenského prostoru rozsáhlou trestnou činností, přičemž od jeho vzetí do vazby v roce 2008 až do jeho podmíněného propuštění v roce 2013 byl od dcery již naprosto izolován. Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce tak není ani v tomto směru v rozporu s právním řádem. Soud zároveň opakovaně uvádí, že v tomto řízení jde toliko o zrušení povolení k trvalému pobytu, a žalobci tudíž není napadeným rozhodnutím nikterak zabráněno ve styku s dcerou. Bude poté na žalobci, jak si v budoucnu uspořádá své poměry a rodinný život tak, aby se s dcerou v případě zájmu mohl stýkat. Podotknout je též možno na skutečnost, že na finanční podpoře dcery ze strany žalobce se vůbec nic nemění, a to v kontextu rozličných možností činění peněžních převodů. Je přitom smutným faktem, že dojde-li k faktickému oddělení žalobce a jeho dcery, bude to pouze a jedině v důsledku závažného společensky závadového jednání samotného žalobce, byť nebylo spácháno na území České republiky. Za toto jednání a jeho důsledky nicméně nese plnou odpovědnost právě žalobce. Soud též nemůže přehlédnout, že nyní zletilá dcera měla po celé shora rekapitulované údobí (od roku 2002) plnohodnotnou péči matky, a i nadále tak má v případě potřeby zajištěnu péči minimálně jednoho z rodičů, což již v minulosti z důvodu výkonu trestu a dlouhodobého pobytu mimo území České republiky žalobce musela podstoupit a toto dlouhodobé oddělení od žalobce překonat, a to čistě z důvodů stojících na straně žalobce.

39. Předmětné rozhodnutí tak, s přihlédnutím ke zcela zásadní závažnosti důvodu pro zrušení trvalého pobytu žalobce na území České republiky, najisto nelze hodnotit jako nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nutno podotknout, že žalobce za nadepsané situace ani nemohl legitimně očekávat, že mu bude nadále umožněno budovat rodinný život v České republice v rámci zachování jeho trvalého pobytu, resp. že stát naprosto rezignuje na reakci ve vztahu ke zcela nepřipustnému jednání – flagrantnímu porušení právem chráněných hodnot.
40. K tomu je příležitým upozornit i na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, z něhož plyne, že „[p]řiměřenost zásahu do

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Při mimořádně závažné a dlouhotrvající trestné činnosti lze proto situace, které by vedly k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, č. 2 Azs 147/2016-30). (...) Nad rámec výše uvedeného pak Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům, jehož se dopustí, může mít za následek ztrátu oprávnění k trvalému pobytu.“

41. Současně je třeba upozornit, že žalobce nijak blíže nevyložil, v čem měly být jeho vazby na území České republiky ze strany správních orgánů nedostatečně zjištěny. Veškerá ve věci učiněná zjištění plynoucí z obsahu správního spisu (v souladu s výše odkazovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu) totiž svědčí pro správnost závěru o nikoliv nepřiměřeném zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, a proto i v tomto ohledu má soud za to, že daná otázka byla ze strany správních orgánů posouzena správně, a uvedená obecná námitka je tudíž nedůvodná. Nelze přitom souhlasit ani s tvrzením žalobce, že správní orgány nevyslechly jeho dceru, popř. nezpracovaly stanovisko OSPOD, když lze v tomto ohledu odkázat na obsah správního spisu, konkrétně již dříve rekapitulovanou zprávu Městského úřadu Rumburk, odboru sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 22. 6. 2017, o prošetření poměrů S. M.
42. Závěrem je pak ve věci nutné konstatovat, že zcela obecná tvrzení žalobce o porušení jeho procesních práv ve smyslu § 2 a § 4 odst. 1 správního řádu (resp. toliko odkazy na zákonná ustanovení), soud shledal za nepřezkoumatelná, resp. vyhodnotil, že se nejedná o řádně uplatněné žalobní body, neboť z nich není vůbec patrné, jakých konkrétních nezákonností se měl žalovaný dopustit. Náležitostmi žalobních bodů se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, ve kterém uvedl, že *„[ž]alobce je též povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“* (srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud přitom není oprávněn namísto žalobce jakkoliv podřazovat pod obecná tvrzení obsažená v žalobě naprosto konkrétní skutečnosti plynoucí z obsahu soudního či správního spisu. V tomto ohledu možno zmínit i rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, z něhož se podává, že *„[n]ení naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
43. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.

44. O náhradě nákladů řízení pak soud rozhodl výrokem II. rozsudku ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. června 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.